

Sygn. akt VI U 461/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: K. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 9 stycznia 2013 r., znak: (...)

w sprawie: K. P.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej K. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia(...)r. do dnia (...)r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VI U 461/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonej K. P. od dnia (...)roku dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227)

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczona została uznana za osobę zdolną do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona, która wniosła o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, iż aktualny stan jej zdrowia w tym dolegliwości natury neurologicznej nadal nie pozwalają jej na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona K. P. ostatnio zatrudniona jako asystent w dziale sprzedaży, z zawodu technik administracji do dnia(...)roku uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu (...)roku ubezpieczona złożyła wniosek o dalsze prawo do świadczenia. Pozwany organ rentowy poddał ją badaniu przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach nie uznali ubezpieczonej za osobę niezdolną do wykonywania zatrudnienia.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania wydanych orzeczeń Sąd powołał biegłych z zakresu następujących specjalności: neurologa, ortopedy, specjalisty medycyny pracy.

Biegli w wydanej opinii w dniu (...)roku rozpoznali u ubezpieczonej następujące schorzenia:

- przebyte uszkodzenie splotu barkowego prawego typu ogólnego po przebytej operacji korekcyjnej kręgosłupa z powodu skoliozy Th-L z ograniczeniem sprawności barku prawego,

-wyprysk przewlekły z alergią na nikiel i kobalt,

-łuszczycę.

W ocenie biegłych, którzy powołali się na przeprowadzone badania i dokumentację leczenia ubezpieczonej, jej stan zdrowia aktualnie upośledza sprawność organizmu w stopniu powodującym nadal okresową, częściową niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji na okres do dnia (...)roku. Ubezpieczona dwukrotnie przeżyła operację skoliozy kręgosłupa, po operacji nadal utrzymuje się ból i ograniczenie sprawności ruchowej barku prawego. Ubezpieczona wymaga dalszej rehabilitacji barku prawego i może pracować w warunkach pracy chronionej.

Wobec powyższego biegli nie podzielili orzeczenia wydanego przez komisję lekarską ZUS. Biegli dysponowali tymi samymi dowodami tymi samymi, co organ rentowy.

-dowód; opinia biegłych k. (...) akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, pozwany organ rentowy wniósł do niej zastrzeżenia, w których stwierdził, iż opis badania jest niespójny z sentencją, deficyt siły mięśniowej komisja lekarska ZUS określiła 4/5 w skali Lovetta, co nie ogranicza możliwości zatrudnienia na poziomie posiadanych kwalifikacji. Konieczność rehabilitacji nie uzasadnia orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy, ponieważ można ją realizować poza godzinami pracy lub w ramach(...)

Wobec powyższego pozwany wniósł o wydanie w sprawie opinii uzupełniającej bądź oddalenie odwołania.

W opinii uzupełniającej wydanej w dniu (...)roku biegli w całości podtrzymali wcześniej wydaną opinię, nadto wskazali, iż oparli się o badania przedmiotowe neurologa i ortopedy (odmiennie niż pozwany) i stwierdzili ograniczenie ruchomości barku prawego, drętwienie i ból barku mimo przebytej operacji, mniejszą sprawność ruchową kończyny z osłabieniem jej siły, osłabienie palców operowanej ręki z osłabieniem chwytu, zaburzenia czucia ramienia prawego. Zdaniem biegłych, przy tych dolegliwościach i niesprawności przedłużenie częściowej niezdolności do pracy z przeznaczeniem rehabilitację, która rokuje poprawę biegli uważają za słuszną.

-dowód: opinia uzupełniająca (...) akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną opinią uzupełniającą, pozwany organ rentowy ponownie zgłosił do niej zastrzeżenia w których wskazał, iż biegli nadal nie określili dokładnie stopnia upośledzenia funkcji, opis badania nie zawiera obiektywnych elementów uzasadniających sentencję.

Wobec powyższego pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Sąd uwzględnił wydaną opinię przez biegłych i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonej. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną oraz po przeprowadzeniu stosowanego badania ubezpieczonej. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, wobec czego nie zachodziła potrzeba prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, w tym przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii biegłych.

W ocenie Sądu Okręgowego, wniesione przez pozwany organ rentowy zastrzeżenia nie podważają w sposób skuteczny wniosków płynących z opinii wydanej przez biegłych i stanowią jedynie polemikę z jej wnioskami. Pozwany organ rentowy nie wykazał na czym polega poprawa w stanie zdrowia ubezpieczonej a jedynie sama odmienna od dokonanej przez biegłych lekarzy sądowych ocena aktualnego stanu zdrowia ubezpieczonej nie może stanowić o uznaniu ubezpieczonej za osobę zdolną do wykonywania zatrudnienia zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Wbrew twierdzeniom pozwanego, biegli w wydanej opinii uzupełniającej w oparciu o badanie przedmiotowe ubezpieczonej zawarli dokładny opis stopnia upośledzenia funkcji oraz dolegliwości ubezpieczonej, wobec czego Sąd Okręgowy uznał opinię wydaną przez biegłych za miarodajną dla oceny stanu zdrowia ubezpieczonej.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy przytoczonej na wstępie – renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt.2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie między innymi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Pięcioletni okres winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.(- art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy)

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych

kwalifikacji.(-art.12 w/w ustawy) Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Na podstawie przepisu art. 107 w/w ustawy: prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonej przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że schorzenie powódki wskazane przez biegłych ogranicza możliwości zarobkowania w wyuczonym zawodzie. Jak z powyższego wynika powódka spełnia wszystkie przesłanki uzasadniające przyznanie jej prawa do renty wymienione w art. 57 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.)

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłych sądowych uznał, że odwołanie powódki zasługuje na uwzględnienie, i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczona uzyskała prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna ocena stanu jej zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Ewa Milczarek